

Uçurtmayı Vurmasınlar

İçeriği Yazan: [İlker EKİCİ](#) [1] Zaman: Cts, 01/10/2011 - 07:53

Her çocuk bir uçurtmadır, günü gelince ipi bırakılıp veya kopup elden yitip gidecek olan.

Öyle düşsel iç geçirmelerle değil hislerimin yoğunluğu. Altılı yaşlarda izlediğim Uçurtmayı Vurmasınlar ile dün akşam izlediğim Uçurtmayı Vurmasınlar arasında geçen yıllarda gözyaşlarımın olgunlaştığını gördüm. O yaşlarda, altına işeyen Miki yüzünden dayak yiyen Barış'a ağlıyordum. Şimdi ise anasının yanında, gökyüzünü, çayırları, dışarısını tarif edemeyen Barış'a...

Bir de kaybedilen BARIŞ'a.

Avluda İnci'ye karşılık volta atan Barış'ın minicik ayaklarıyla bastığı taşların dili olsa ne çok şey duyabilecektik diye içlendim bir ara. Minicik bir çocuğun, Uçurtmayı tarif edememesine karşın, yığıldım koltuğuma ve ağladım.

"Anti Komünizm'le mücadele taktikleri" kitabını bulundurduğu için "Şaka"dan da olsa yargılanışına Barış'ın cevabı bir neslin idrakının özetiydi aslında: KOYUNİST ne demek İnci? Kötüydü Komünizm. Zaten "iyi bir şey olsa Devlet getirmez miydi" mantığı egemendi milleti ANARŞİK ilan edenlerin zihninde.

O filmde beri, çocuklara daha çok Barış adı veriliyordu. Hep elimizde olmayanları isimlerde yaşatmak gibi gelenekten gelen kuşağın çocuklarıydık. Deniz, Ulaş, Devrim... Çocuklarımıza isim olmuş ve dizlerimizin dibinde, elimizin altındaki bir uçurtma gibi koruyup kollamıştık.

Ve Barış.

Bu ara en çok duyduğumuz bir ütopya haline geldi. Avluda volta atan Barış'ın uçurtmadan anladığıyla, kaldırım taşlarını sökenlerin ortak yönüydü Çocuk olmaları ve her ikisinin de BARIŞ'ı bilmemeleri. İki gün önce annesinin karnında ölüme giden 8 aylık çocukta potansiyel Barış'tı. Lakin her zamanki gibi bu ülkede yaşaması problemliydi.

Bizim kuşak; Şirinlerle, Arı Mayayla, Lulu'yla, Kaptan Mağara Adamıyla, Silvester ve Tweety ile büyürken, İki rakamını doğum tarihinin ilk hanesine yazdıranlar, şiddet içerikli Japon animeleriyle büyüüp kaldırım taşından Pikachu yapıyordu. He-man i yanlış anlamışlardı. Orko'yu saklandığı yerden çıkarıp bulmak yerine, Kılıçları kaldırıp her gölgede büyümeyi düşünen neslin yetişmesine sebep olmuştuk.

Filmlerimiz önemliydi ama. Uçurtmayı Vurmasınlar bizim çocuk dünyamızın öne çıkan baş yapıtıydı. O filmde sonra, birçok çocuk fasulye yetiştirmiş hatta hatta evlerinde kuş beslemeyi Barış'a saygıdan yapar hale gelmişti. Ama Barış kadar olamamış kafese kapattığımız kuşları özgürlüğünden mahrum etmeyi de ihmal etmemiştik.

Şimdi,

Yıllar geçtikten sonra bir gece yarısı tekrar izlediğimde filmi o kadar çok şey geldi ki aklıma... Cezaevlerinde hücrelerinde sebepsiz yere yatanlardan tutun da, annesinin karnında öldürülen bebeği, ders başından alınıp dağa götürülen öğretmenleri düşündüm.

Bir de Buse'yi. Hani tam 15 ay önce İstanbul'daki patlamada otobüsün içinde 17 yaşında kalan Buseyi. Eskiden "büyüyüp de 17'sine geldiğinde idamlar alınan kuşak" yerini "büyüyüp de 17'sinde şarapnele kurban verilir" hale geldi.

Biz de yutar olduk.

Ne diyordu Barış: Sen artık yıldızları görüyor musun İnci? Bizim göğümüzün bir tek gündüzü var, senin göğünde akşam oluyor mu?

İlker Ekici

ilker.ekici@politikadergisi.com

Yorumlar

- [Güncel](#) [2]

Kaynak URL (19/05/2024 - 18:24 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/makale/ucurtmayi-vurmasinlar>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/ilker-ekici>

[2] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>